

Mál nr. 238/2015**M
og
vátryggingafélagið V v/ líftryggingar.****Ágreiningur um bótaskyldu úr líftryggingu vegna rangrar upplýsingagjafar við töku hennar.****Gögn.**

1. Málskot, móttakið 18.6.2015, ásamt fylgigögnum.
2. Bréf V, dags. 8.7.2015, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

A, sonur M, keypti líftryggingu hjá V samkvæmt umsókn, dags. 3. júlí 2002. Í umsókninni svaraði A því neitandi að hafa eða hafa áður haft þunglyndi, kvíða eða aðra geðsjúkdóma (n-liður 4. spurningar) eða aðra „sjúkdóma/vandamál“ (o-liður 4. spurningar). Einnig svaraði A því neitandi að vera eða hafa verið í meðferð hjá lækni og/eða sérfræðingi (5. spurning), hafa leitað læknis eða sjúkrastofnunar á síðustu þremur árum fyrir umsóknina vegna annars en umgangspesta (7. spurning), vera eða hafa verið á lyfjum (8. spurning) eða nota eða hafa notað deyfandi eða örvandi lyf (9. spurning).

Í ágúst 2014 lést A af völdum sjálfsvígs. M eru réttshafar að líftryggingunni. Í september s.á. gerðu þau kröfu um greiðslu líftryggingarfjárhæðarinnar. Í framhaldi þess var af hálfu V aflað upplýsinga um heilsufar A fyrir töku líftryggingarinnar. Kom fram í sjúkraskrá að á árinu 2001 hafði A leitað á heilsugæslustöð vegna þunglyndis og upplýst um fyrri sögu um vímuefnanotkun. Var skráð í sjúkraskrá að hann hefði greinst með þunglyndi, R45.2, og var ávísað lyfinu Zoloft. Taldi V að M hefði leynt mikilvægum upplýsingum við töku líftryggingarinnar sem hann vissi eða mátti vita að hefðu þýðingu fyrir mat félagsins á áhættunni, sbr. 1. mgr. 82. gr. laga nr. 30/2004 um vátryggingarsamninga (vsl.), en það hefði hafnað að veita vátrygginguna ef umræddar upplýsingar hefðu legið fyrir. Með vísan til þessa, sbr. 1. mgr. 83. gr. vsl., hafnaði V bótaskyldu.

Álit.

Ljóst þykir samkvæmt gögnum málsins, eins og að framan greinir, að A veitti rangar upplýsingar við töku vátryggingarinnar sem eftir atvikum getur leitt til brottfalls eða skerðingar á ábyrgð félagsins, sbr. 83. gr. vsl. Samkvæmt 2. mgr. 85. gr. laganna, þegar um hreinar áhættutryggingar er að tefla eins og hér á við, getur félagið aðeins borið fyrir sig að upplýsingaskyldu hafi ekki verið fullnægt ef vátryggingaratburður hefur orðið eða félagið hefur veitt viðvörun skv. 94. gr. innan tveggja ára frá því að ábyrgð þess hófst. Þessi takmörkun gildir þó ekki ef svikum hefur verið beitt. Meira en tvö ár voru liðin frá því ábyrgð félagsins V hófst vegna vátryggingarsamnings A og ekki verður ráðið af gögnum málsins að A hafi veitt hinar röngu eða ófullnægjandi upplýsingar í sviksamlegum tilgangi. Samkvæmt þessu er V því óheimilt að bera fyrir sig ófullnægjandi upplýsingagjöf af hálfu A við töku vátryggingarinnar. M eiga því óskertan rétt til líftryggingarfjárens.

Niðurstaða.

M eiga óskertan rétt til greiðslu líftryggingarfjár hjá V.

Reykjavík, 11. ágúst 2015.

Póra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.